

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.20.160/2025/5.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke
Dr. Farkas Antónia előadó bíró
Dr. Simonné dr. Gombos Katalin bíró
Dr. Madarász Anna bíró
Dr. Tibold Ágnes bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Szenthe Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szenthe Zsolt ügyvéd)

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Pozderka és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pozderka Gábor ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés és sérelemdíj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Veszprémi Törvényszék 1.Pf.20.483/2024/12.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Veszprémi Járásbíróság 12.P.20.154/2023/39-I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 43.458 (negyvenháromezer-négyszázötvennyolc) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adóhatóság illetékbevételi számlájára – 136.875 (százharminchatezer-nyolcszázhetvenöt) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. február 23-án gyalogosként idegenhibás közlekedési balesetet szenvedett. A felperes a járdán haladt, amikor a vele egyirányban közlekedő kistehergépkocsi hátulról elsodorta. A kistehergépjármű vezetője ellen közúti baleset gondatlan okozása vétsége miatt büntetőeljárás indult, az eljárást tevékeny megbánás miatt a Veszprémi Járási Ügyészség megszüntette.

[2] A felperes a baleset következtében légmellet, bal felkartörést, tüdőzúzódást, baloldali többszörös bordatörést szenvedett el. A kórházba való beszállítását követően sürgősségi mellkascsövezést végeztek nála, sérült karját szegecselték, egyik bordája a tüdejét átszúrta, bordáit lemezzel rögzítették, vértranszfúzióban részesült. A felperest megközelítően két és fél hónapig kórházban ápolták.

[3] A felperesnél a balesetből eredően 43 %-os össz-szervezeti egészségkárosodás, 50 %-os munkaképességcsökkenés alakult ki, részben a balesetből eredő fizikai sérülések, illetőleg azzal összefüggésben kialakult középsúlyos depressziós állapota, illetőleg poszttraumás stressz zavar tünetei miatt. A felperes sérült karja folyamatosan fáj, válltáján még nyugalmi állapotban is, a könyökénél elviselhetetlen fájdalmakat érez, mellkasát szintén fájdtja, bal karját minimálisan tudja megemelni, a tüdősérülése miatt fáradékony, a gyaloglást nem bírja, sportolni nem tud.

[4] A felperes a baleset előtt operátori munkakörben dolgozott. A 2022. év nagy részét újabb műtétek miatt keresőképtelen állományban töltötte, majd 2023. január 24-én a munkaköri alkalmassági vizsgálaton alkalmatlan minősítést kapott, ezért a munkáltatója 2023. január 26-án egészségügyi alkalmatlanság miatt felmondással munkaviszonyát megszüntette, ennek következtében az addig részére biztosított munkásszállóról is el kellett költöznie.

[5] A felperes 2023. május 17-től a Színházban dolgozik, ülőmunkát végez, 24 órás szolgálatot lát el vagyonőrként.

[6] A baleset időpontjában a károkozó gépjármű felelősségbiztosítója az alperes volt. Az alperes különböző címeken kifizetéseket teljesített a felperes részére.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében – egyebek mellett – havi 114.063 forint jövedelempótló járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest 2023. március 13-tól véghatáridő nélkül.

[8] Alperes érdemi ellenkérelmében a jövedelempótló járadék vonatkozásában előadta, hogy arra kizárólag a felperes jelenlegi konkrét munkaköri leírása esetében lehetne érdemi nyilatkozatot tenni, ennek hiányában azt elutasítani kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével – egyebek mellett – kötelezte az alperest havi 114.063 forint jövedelempótló járadék megfizetésére. E körben kifejtette, hogy a felperes a balesetet megelőzően operátor munkakörben dolgozott egy autó alkatrészeket gyártó cégnél, a balesetet követően 2019. december 30-ig keresőképtelen volt. Újabb kézműtétje miatt 2022. május 9-től ismét keresőképtelen volt, majd a táppénz jogosultsága 2022. december 26-án lejárt. Utalt arra, hogy a felperes 2023. január 24-én a munkaköri alkalmassági vizsgálaton „alkalmatlan” minősítést kapott, amelyre tekintettel a munkáltató felmondással megszüntette a munkaviszonyát és felmentette a munkavégzés alól. A felperes munkaviszonya 2023. március 12-én szűnt meg, a kereset benyújtásakor a felmondási idejét töltötte. Rámutatott arra is, hogy a felperes folyamatosan keresett munkát, azonban számított arra, hogy a végzettségének megfelelő munkakörben (bolti eladó) nem tud elhelyezkedni, mert ahhoz olyan fizikai erőfeszítés szükséges, amire a balesettel okozati összefüggésben nem képes.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes megállapított 50%-os munkaképesség csökkenését viszonyította a balesetet megelőzően elért havi jövedelemhez. Kifejtette: a balesetet megelőző

évben, 2018-ban a felperes jövedelme bruttó 3.256.469 forint volt, átlagos havi jövedelme a járulékokkal csökkentve 221.169 forint, 2022. áprilisában, a kézműtétje előtt bruttó 262.837 forint, járulékokkal csökkentve 214.213 forint volt. Indokolása szerint a felperes nominális jövedelme a gyakori távollét, túlórahiány miatt csökkent, bár ekkor már az inflációs hatás érezhető volt. Az elsőfokú bíróság a felperes kiesett jövedelmét 114.063 forintban állapította meg, amelyet az alperes összecszerülésében nem vitatott.

[11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatta és a már kifizetett összegben túli sérelemdíj és jövedelempótló járadék megfizetése iránti kereseti kérelmét elutasította. Ezzel egyidejűleg az elsőfokú ítélet alperest ezen a jogcímen marasztaló ítéleti rendelkezéseit mellőzte.

[12] A másodfokú bíróság a jövedelempótló járadék körében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a tényállást a másodfokú eljárásban felperes által előadottak alapján annyiban egészítette ki, hogy a felperes a baleset után 2023. május 17-én létesített munkaviszonya alapján nettó havi 318.000 – 320.000 jövedelmet ér el. Utalt arra, hogy a felperes a korábbi operátori munkáját végezni nem tudta a sérülést követően, mivel az operátori tevékenysége alatt alapanyagokat kellett csomagolnia, ládába helyezni, illetve ezeket a tele ládákat egy magas polcra felrakni. Rámutatott arra, hogy ez volt az a fizikai tevékenység, amit a sérülést követően a felperes nem tudott végezni és emiatt alkalmatlannak nyilvánították. Kifejtette: a jelenlegi munkaviszonya alapján a felperes ülőmunkát végez mint vagyongőr, a munkavégzés ajtónyitásból, csukásból, kulcsok átadásából, illetve telefon kezeléséből áll, a helyszínen felállhat, mozoghat. A felperes 24 órás műszakban dolgozik, reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig, azt követően pedig 48 órás pihenőideje van.

[13] A másodfokú bíróság megalapozottnak találta az alperes fellebbezését a jövedelempótló járadék tekintetében. Rámutatott arra, hogy a jövedelempótló járadék kettős természetű, részben jelentheti azt, hogy a károsult a korábbi munkahelyén ereje megfeszítésével ugyanazt a munkát végzi (erőmegfeszítési járadék), de jelentheti azt is, hogy a baleseti károsodásból eredően a jövedelme csökken, illetve a munkabére teljes egészében kiesik. Megítélése szerint a számítási mód a két esetben más. Hangsúlyozta: a felperes a jövedelempótló járadék körében igényét az 50 %-os munkaképesség csökkenésére alapította és nem arra, hogy jövedelme a baleset következtében lecsökkent volna. Kiemelte, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:528. § (2) bekezdése alapján a jövedelempótló járadékot a munkaképesség-csökkenés és a bekövetkezett jövedelemkiesés mértékének együttes vizsgálata alapján kell meghatározni, amely összefüggésnek a feltárása rendszerint orvosszakértői kérdés. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a nem vitatott tényállás alapján a felperes 2018-ban 221.169 forint, 2022. áprilisában 214.213 forint jövedelemmel rendelkezett. Kiemelte, hogy a felperes saját személyes előadása szerint 2023. május 17-től kezdődően nettó havi átlagjövedelme ehhez képest jelentősen emelkedett, 318.000-320.000 forintra, amelyre tekintettel jövedelemcsökkenés a felperes vonatkozásában nem állapítható meg.

[14] A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy amennyiben a felperes erőmegfeszítésre hivatkozik, azt a jelenlegi munkaköre, illetve munkavégzése alapján kell megítélni. A felperes személyes előadása alapján ülőmunkát végez vagyongőrként, az ülés ugyan nehezebbre esik, figyelemmel arra, hogy egyenesen ülni nem tud, azonban a munkavégzése során ezen testhelyzetből felállhat, mozoghat. Rámutatott arra is, hogy a szakértői vélemény megállapítása szerint a felperes a közepesen nehéz és nehéz fizikai munka végzésére vált alkalmatlanná, könnyű fizikai munkát végezhet, amennyiben az nem igényel bal karral való emelést, vagy a bal kar másik fölé emelését. Kiemelte: a felperes jelenlegi munkaköre ilyen

jellegű munkavégzést nem tesz szükségessé, erre tekintettel az erőmegfeszítési járadék folyósítására nincs lehetőség.

[15] Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem ítélte alaposnak a felperes jövedelempótló járadék iránti igényét.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A jogerős ítélet jövedelempótló járadékot elutasító része ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben ezen rész hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság e részben keresetnek helyt adó rendelkezése helybenhagyását kérte.

[17] Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontját, 370. § (1) bekezdését, valamint 342. § (1) bekezdését jelölte meg.

[18] Hivatkozott arra, hogy azösszegszerűség körében a számítását a keresetlevélben pontosan levezette, ezt az alperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta. Állította, hogy az alperes a perben bizonyítási indítványt ebben a körben nem terjesztett elő, állítási, bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozással felhívást nem intézett hozzá.

[19] Utalt arra is, hogy az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint a megállapított munkaképesség csökkenését figyelembe véve kell viszonyítani a balesetet megelőzően elért havi jövedelemhez. Állítása szerint a kieső jövedelmét a keresetlevelében — a szakértői vélemény ismerte nélkül, valamint az új munkaviszonyának létesítése előtt — 114.063 forintban határozta meg, amit a bizonyítékok beszerzése után sem módosított. Hangsúlyozta, hogy ezt az összeget az alperes elfogadta.

[20] Rögzítette azt is, hogy alperes a fellebbezésben kifejezetten a Pp. 369. § (3) bekezdés *c)* és *d)* pontja alapján kérte a felülbírálatot, ezért érvelése szerint a másodfokú bíróság eljárása jogszabálysértő, mert a közrehatási tevékenysége gyakorlása nélkül alkalmazott olyan felülbírálati jogkört, amelyet a fellebbező fél nem jelölt meg. Állította, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdése azért is sérült a másodfokú eljárásban, mert másodfokú bíróság a perben nem minősítette okszerűtlennek az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményét, hanem a felperes által a másodfokú eljárásban előadottak alapján az anyagi jogi felülbírálat során a tényállást kiegészítette arra hivatkozással, hogy az általa 2023. május 17-én létesített munkaviszony alapján milyen összegű nettó jövedelmet ér el. Kifogásolta, hogy ezen tények vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást, az alperes nem is indítványozta azt. Állította, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontja értelmében a tényállás megváltoztatására a másodfokú bíróság nem jogosult anélkül, hogy a bizonyítás eredménye ne lenne okszerűtlen, illetve ne folytatna le további bizonyítást. Kifejtette: a Pp. 369. § (3) bekezdésének *a)* pontja alapján a másodfokú bíróság a tényállást azért sem változtathatta volna meg jogszerűen, mert további bizonyítást nem folytatott le, nem az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat mérlegelte felül. E körben hivatkozott a BH2024. 85. számú eseti döntésre.

[21] Állította azt is, hogy a másodfokú bíróság vizsgálatának arra kellett volna kiterjednie, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás alapján a peresített jogról helyesen döntött-e az elsőfokú bíróság, mivel az alperes a fellebbezésében ezt kérte. Sérelmezte, hogy ezzel szemben a másodfokú bíróság nem az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményét minősítette okszerűtlennek a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontjának alkalmazásával, és módosította a tényállást az alapján, hanem bizonyítást vett fel az

ő személyes meghallgatásával. Ebben a körben hivatkozott arra is, hogy a fél saját tényelőadása a Pp. 263. § (1) bekezdése értelmében nem bizonyíték.

[22] A felperes állította azt is, hogy a másodfokú bíróság ítélete a jövedelempótló járadék vonatkozásában a Pp. 342. § (1) bekezdésében rögzített túlterjeszkedés tilalmába is ütközik. Kifejtette: a tényállítás nem vitatásához a Pp. 203. (2) bekezdés *a)* pontja szerinti vélelem fűződik. Utalt arra, hogy az a vélelem teremti meg az ellenkérelem korlátját is, amelyen a bíróság döntése a Pp. 342. § (1) bekezdése értelmében nem terjedhet túl.

[23] Nem értett egyet az alperesnek azzal a fellebbezésében kifejtett álláspontjával, amely szerint ő tényszerűen erőmegfeszítési járadékot követelt. Megjegyezte, hogy alperes megállapítása nyilvánvalóan téves, mivel a keresetlevél 1/D. pontjában jövedelempótló járadékot követelt. Utalt arra is, hogy a Ptk. nem ismeri külön nevesítve az erőmegfeszítési járadékot, csak a Ptk. 6:528. §-a szerinti jövedelempótló járadékot. Hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság sem állapította meg azt, hogy felperes összemosta volna a rendkívüli munkateljesítmény és a munkaképesség csökkenése miatti jövedelemkiesést. Kiemelte: az elsőfokú bíróság a túlterjeszkedés tilalmának sérelme nélkül kötelezte a keresetnek megfelelően az alperest a jövedelempótló járadék megfizetésére. Ebben a körben hivatkozott a BH2005. 34. számon közzétett eseti döntésre, amelynek értelmében a bíróság az alperes ellenkérelmén túlterjeszkedve nem hozhat az említett nyilatkozathoz képest az alperesre kedvezőbb határozatot.

[24] A felperes a felülvizsgálati kérelmében utalt arra, hogy az alperes a fellebbezésben nem hivatkozott a túlterjeszkedés tilalmának sérelmére, eljárási szabályként csak a Pp. 279. § (1) és (3) bekezdését, a Pp. 265. § (1) bekezdését jelölte meg. Előadta azt, hogy a másodfokú bíróság eljárási szabálysértése álláspontja szerint azért volt az ügy érdemére kiható, mert a másodfokú bíróságnak a fellebbezésben és fellebbezési ellenkérelemben foglaltak alapján, annak korlátai között kell és lehet döntenie. Állította, hogy a felülbírálati jogkör korlátainak figyelmen kívül hagyása súlyos eljárási szabálysértés tekintettel a Kúria Pfv.III.21.342/2015. – BH2017. 61. számú ítéletére is. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 369. §-a csak az okszerűtlen mérlegelés felülbírálatát engedi meg, a másodfokú bíróság azonban nem minősítette okszerűtlennek az elsőfokú bíróság által felvett bizonyítást, nem állapította meg azt, hogy a tényállás iratellenes és logikai ellentmondásokat tartalmaz.

[25] Fentiek alapján a jövedelempótló járadék vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

[26] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jövedelempótló járadék vonatkozásában is a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[27] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[28] A Pp. 406. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet kérni. A Pp. 424. § (1) bekezdésére figyelemmel eljárási szabálysértés akkor alapoz meg eredményes felülvizsgálatot, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt. Az e tárgyban irányadó 1/2016. (II. 15.) PK vélemény értelmében a felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a Kúria kizárólag a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által megjelölt, tartalmában is kifejtett anyagi és eljárásjogi jogszabálysértéseket vizsgálhatja. A felülbírálat tartalmi és perjogi kereteit a felülvizsgálati kérelem határozza meg [Pp. 413. § (1) bekezdés *b)*, *c)* pont, 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3., 4.].

[29] Sérelmezte a felperes, hogy a másodfokú bíróság nem az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményét minősítette okszerűtlennek a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)*

pontjának alkalmazásával, és módosította a tényállást az alapján, hanem bizonyítást vett fel az ő személyes meghallgatásával. Állította, hogy a másodfokú bíróság ítélete a jövedelempótló járadék vonatkozásában a Pp. 342. § (1) bekezdésében rögzített túlterjeszkedés tilalmába is ütközik.

[30] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés *a)-d)* pontjában megjelölt alaki követelmények körében előadottak. A Pp. főszabálya a kérelemben történő felülbírálat, amely összhangban van a felek rendelkezési jogával, az pedig a fellebbezés tartalmi követelményeinek körében rögzített [Pp. 371. § (1)-(2) bekezdés]. A másodfokú bíróság számára meghatározott felülbírálati korlát kétirányú: egyrészt a fellebbező milyen tartalmú másodfokú döntést kér, valamint azt milyen indokkal támasztja alá, mely eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik (Kúria Pfv.IV.20.282/2021/5.). A korlátot nemcsak az képezi, hogy a fellebbező milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi (Kúria Pfv.IV.20.385/2024/5.).

[31] Jelen esetben az alperes fellebbezésében elutasítani kérte a felperes 2023. március 13-tól havonta, véghatáridő nélkül megítélt 114.063 forint jövedelempótló járadékát. Ezt azzal indokolta, hogy e körben a felperes hiányos, önellentmondó előadásokat tett, nem volt számára világos, hogy a felperes milyen okból követelte a jövedelempótló járadékot. Erre figyelemmel a Pp. 369. § (3) bekezdés *c)* pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat során a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben előadott indokok alapján a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:528. § megsértésével ítélte-e meg jövedelempótló járadékot. Mivel az alperes ezzel kapcsolatban állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Ptk. 6:528. § szerinti jövedelempótló járadék szabályait, ezért ennek vizsgálata a fellebbezés tárgyát képezte. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság nem terjeszkedett túl a fellebbezés korlátain, nem sérült a Pp. 342. § (1) bekezdése.

[32] Téves a felperes álláspontja a Pp. 369. § vonatkozásában is. A felperes alaptalanul állította, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás okszerűtlennek minősítése és további bizonyítás felvétele nélkül nem módosíthatta a tényállást. A tényállás ugyanis nem csak abban az esetben módosítható a másodfokú bíróság által, ha az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte a bizonyítékokat. Módosíthatja akkor is, ha maga egészíti ki a bizonyítást [Pp. 369. § (3) bekezdés *b)* pont], és akkor is, ha a ténymegállapítás alapjául szolgáló peradatok egyéb módon egészülnek ki, mint ebben az esetben is történt. Ebben az esetben a tényállás módosításának alapja a felperes – másodfokú eljárásban tett – személyes tényelőadása volt, ami a Pp. 263. § (1) és 279. § (1) bekezdések értelmében nem bizonyíték, fogatosítása nem bizonyítási cselekmény. A fellebbezés tárgyává tett jövedelempótló járadék vonatkozásában nem volt eljárási jogi akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság a felperest személyesen meghallgassa, erre figyelemmel részben eltérő tényállást állapítson meg és azokból eltérő jogi következtetéseket vonjon le. A felperes állításával ellentétben a jövedelempótló járadék jogalapját az alperes a fellebbezésében vitatta, így fel sem merülhet a Pp. 203. § (2) bekezdés *a)* pontja szerinti vélelem fennállása.

[33] A felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság eljárása azért is jogszabálysértő, mert a közrehatási tevékenysége gyakorlása nélkül alkalmazott olyan felülbírálati jogkört, amelyet a fellebbező fél nem jelölt meg.

[34] Ahogy arra a Kúria már többször utalt, a másodfokú bíróságot a fellebbezés korlátait figyelembe véve megillette a felülbírálati jogkör a jövedelempótló járadék vonatkozásában. Az anyagi pervezetéstől azonban eltérő a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének a

gyakorlása. A Pp. 369. § (4) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti úgy, hogy egyúttal köteles elvégezni a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést és az ezzel összefüggő intézkedéseket megtenni. Ha azonban a fellebbezésben a fél az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését vagy annak hiányosságát nem kifogásolja, a jogerős határozat anyagi jogi felülbírálatába nem tartozik bele szükségképpen a másodfokú bíróság anyagi pervezetési kötelezettsége. Adott esetben ezért a másodfokú bíróság helyesen alkalmazta a felülbírálati jogkörét, a jövedelem pótló járadék vonatkozásában nem terhelte anyagi pervezetési kötelezettség.

[35] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[36] A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 405. § (1) bekezdése és a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a jogi képvisellel összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költségét, amelynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdés alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan, a 4/A. §-ra figyelemmel áfával növelten állapított meg.

[37] A Kúria a tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, továbbá a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1) bekezdése alapján határozott a felperest terhelő meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről. A Kúria az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket az állami adó- és vámhatóság (Nemzeti Adó- és Vámhivatal) 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie, a megfizetés során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának az ügyszámát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát. A Kúria az IM rendelet 3. § (4) bekezdése alapján figyelmezteti a felperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerinti késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[39] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[40] Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontja, 370. § (1) bekezdés, 342. § (1) bekezdés.

A döntés elvi tartalma

[41] A fél személyes meghallgatása nem bizonyítási cselekmény, tényelőadása nem bizonyíték, de bírói ténymegállapítás alapja lehet.

Budapest, 2025. június 18.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró Dr. Madarász Anna s.k. bíró Dr. Tibold Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő